

holdt med § 988, er Erklæringen i Almindelighed bindende for Afsenderen; ogsaa Udkastet til Ændringer i den østerrigske borgerlige Lovbog Art. 153 erklærer Afsenderen for bunden. I engelsk-amerikansk Ret antages det derimod, at Afsenderen ikke bindes ved den fremkomne Erklæring. Til denne sidstnævnte Opfattelse har Udkastet ved Reglen i § 34, 2det Stykke sluttet sig i Overensstemmelse med den herskende almindelige Retsanskuelse og i Samklang med Bestemmelsen om mundtlige Fuldmagter i § 12, 2det Stykke, se ovenfor Sp. 2707 i Bemærkningerne til denne Paragraf. Ganske vist vil der, som det er gjort gældende i en indkommen Erklæring over Udkastet, kunne findes Tilfælde, hvor Anvendelsen af Reglen i § 34, 2det Stykke kan forekomme ubillig, og hvor Afsenderen kan synes at være den nærmeste til at bære Risikoen for eventuel Forvanskning. Men Gennemførelsen af den modsatte Regel over hele Linien vilde, bortset fra Disharmonien med Bestemmelsen i § 12, 2det Stykke, hviken Bestemmelse formentlig ingen ønsker opgivet, komme i utvivlsom Strid med den almindelige Retsopfattelse, og en Afgrænsning imellem Tilfælde, hvor Afgiveren bindes, og andre, hvor han ikke bindes, ses ikke at være gennemførlig. Følelsen af Ubillighed ved den opstillede Regels Anvendelse i visse Tilfælde maa der raades Bod paa ved, at der efter Omstændighederne anerkendes at tilkomme den anden Part et Erstatningskrav, se herom nedenfor.

Ved Forvanskning tænkes i § 34 naturligvis kun paa Realitetsændringer; Forandringer, som ikke indvirke paa Erklæringens Forstaaelse, ere selvfølgelig uden Betydning. Forsaavidt der tales om Erklæringer, som mundtlig fremføres ved Bud, bemærkes, at der ikke kan være Tvivl om, at Reglen analogisk maa være anvendelig, naar Budet, der har faaet mundtlig Besked, afgiver forvansket Meddelelse i skriftlig Skikkelse, og naar Budet, der har skriftlig Besked, giver forvansket Meddelelse om denne. Om den foregaaede Forvanskning er forsættelig eller ikke, er uden Betydning for Anvendelsen af Reglen i § 34. Udenfor

§ 34 falder det Tilfælde, at en Person har givet et Dokument fra sig til Udfyldning af en anden, som ved Udfyldningen overskrider sin Beføjelse; i saa Henseende har det sit Forblivende ved den gældende Rets Regler.

Til Afværgelse af Tab, som Modtageren af den forvanskede Erklæring kan lide ved at stole paa denne, foreskriver § 34, 2det Stykke, 2det Punktum i Lighed med den tyske borgerlige Lovbog § 121, jfr. ogsaa Udkastet til almindelig borgerlig Lovbog for Ungarn § 989, at Afgiveren, hvis han vil gøre gældende, at Erklæringen er uforbindende, skal give Meddelelse derom uden ugrundet Ophold, efter at Forvanskningen er kommet til hans Kundskab. Undlader han det, er han bunden ved Erklæringen i den Skikkelse, hvori den kom frem, saafremt den, til hvem Erklæringen er afgivet, var i god Tro, d. v. s., som det staar i det norske Udkast, ikke kendte eller burde kende Forvanskningen. Forsaavidt den, der akcepterer et telegrafisk Tilbud, i sit Svar angiver det ankomne Telegrams Indhold, vil Tilbudsgiveren igennem Svaret faa Kundskab om Forvanskningen og altsaa blive pligtig at give Meddelelse. At Transporten af den paa behørig Maade afsendte Meddelelse foregaar paa den anden Parts Risiko, følger af § 42.

Hvorvidt Afsenderen af den Erklæring, som undervejs forvansktes, maatte være pligtig til at erstatte den anden Part det Tab, som denne lider ved i god Tro at stole paa den ankomne Meddelelse som gyldig, f. Eks. ved i den Anledning at afholde Omkostninger eller ved at sælge videre i Tillid til det ankomne forvanskede Tilbud, udtaler Udkastet sig ikke om, ligesaa lidt som det i andre Retninger udtaler sig om tilsvarende Spørgsmaal. Saadan Erstatningspligt paahviler ifølge den tyske borgerlige Lovbog § 122, sammenholdt med § 120, jfr. Udkastet til almindelig borgerlig Lovbog for Ungarn § 993, sammenholdt med § 990, Afsenderen, selv om han ikke er i Brøde. Kommissionen har ment, at Forholdene kunne stille sig paa saa forskellig Maade, at en saadan almindelig Regel